

Z lahkoto in hitro so to leto obdelovali polje. Pozno jeseni, ko je bilo na polju že vse obdelano, so se oče nekega večera vračali iz bližnje vasi proti domu. Kar so zaslišali iz gozda glas:

»Kmet, zdaj mi pa le daj ženo nazaj!«

Doma so povedali, kaj so slišali in tisto noč je dekla izginila.

Tako je divja žena vse leto pomagala na Petrčkovem domu. Tudi naslednja leta sta mnogokrat pomagala. Nekega dne, ko so želi, jih je prehitela noč in polovico snopja je ostalo na njivi. Ponoči se je pa razbesnela huda nevihta, med dežjem je padala toča.

»Vse žito, ki je ostalo na polju, bo uničeno,« so tarnali oče in s strahom poslušali, kako je ledeno zrnje bobnalo po strehi. Toda, ko so drugo jutro vstali, je bilo vse žito pod kozolcem. Ponoči sta divji mož in žena vse žito znosila na varno.

Tudi po kruh in zelnico pit sta hodila vsa naslednja leta. Nekoč so pa imeli hlapca, ki je bil silno radoveden, kakšen je divji mož. Na tihem je sklenil, da ga bo ujel. Na poti, ki je vodila mimo kozolca proti hiši, je nastavil past, kakršno nastavlja zverem. Sam se je pa skril za kozolec. Ko je divji mož prišel, je stopil v past, ki se je sprožila in ostri železni zobje so se mu zajedli v nogo. Mož je tulil od bolečin in z nogo v pasti tekel po bregu navzdol, žena pa je jokala za njim.

Hlapec je moral takoj od hiše. Tudi divji mož in žena sta zapustila ta kraj in se nista nikdar več vrnila. Od tedaj je minulo že mnogo, mnogo let.

Fr. Ločniškar

Zgodbe o češnji

I.

Kodrinovi so imeli na dvorišču češnjo. Vsako leto je lepo cvetela in rodila krvavordeč sad. Po tem sadežu so se cedile sline vsem bosopetnikom v okolici. Posebno močne želje pa je imel po prepovedanem sadu tesarjev Jožek.

Ko nekega dne ni bilo pri Kodrinovih nikogar doma, zleze Jožek na drevo. Hitro natrga češenj in jih nabaše v žep. Jestl jih ni imel časa, preveč se mu je mudilo.

Tedaj pa pridrvi od nekod Kodrinov pes. Z Jožkom sta imela še stare, neporavnane račune. Sultan je bil kar besen in spenjal se je po drevesu. Rad bi bil dosegel Jožkovo peto. A deček se je trdno držal

med vejami in niti na misel mu ni prišlo, da bi splezal z drevesa Sultanu naravnost pod zobe.

Nekaj vaščanov je šlo po cesti in so videli ta prizor. Nič niso pomilovali Jožka, ampak se mu celo smejali, videč, kako je tatiček v škripcih.

Še hujša zadrega je bila, ko je prišel s polja gospodar Kodrin. Jožek je že na drevesu prosil odpuščanja. Kodrin je spodil psa proč in poklical Jožka z drevesa. Nič hud ni bil videti, ampak lepo je poučil fantka, rekoč: »Vidiš, koliko strahu si moral užiti zaradi nekaj prepovedanih sadov. Drugič rajši prosi in natrgam ti jih, da se jih naješ do sitega. Zdaj ti bodo pa še škodovala, če se jih na ta strah naješ. Le pojdi, pa drugič pridi.«

Jožek je zbežal osramočen domov. Na tuje češnje pa ni plezal več.

II.

Tudi Rekarjev Pavle je zelo rad lezel na tuje češnje. Zlasti mu je dišala županova z rumenim sadom, ki je tako prijetno zahrustal pod zobmi.

Nekega dne se skrivoma splazi nanjo. Češnja je rastla za podom in se ni videla izpred hiše. Zato je precej brezskrbno plezal od veje do veje.

Kar se odkrhne veja in Pavle se komaj ujame za drugo. Tudi ta mu kar ostane v roki. Deček se lovi in lovi, a že pada v globočino.

Pod češnjo je bil plot. Priletel je nanj z vso silo. Rebra so ga strašno bolela in klical je na pomoč. Niti dvigniti se ni mogel s tal.

Prihitel je županov hlapec in ga odnesel v hišo. Poklicali so dečkovega očeta. Kar slabosti so obhajale fantka, take bolečine je čutil. Oče je moral napreči konja in peljati Pavla k zdravniku. Ta je ugotovil, da ima deček zlomljeno rebro, in ga takoj napotil v bolnišnico.

Tisto leto Pavle ni več zibal češenj. Preden je zapustil bolnišnico, so bile že davno obrane.

III.

Sošolca Andreja smo imeli vsi radi. Bil je sin bogatih staršev, pa zaradi tega prav nič prevzeten. Tudi dobrega srca je bil. Večkrat je odstopil polovico svojega predjužnika revnejšemu tovarišu, ki je med odmorom lovil muhe, da je pozabil pri tem na prazen želodček.

Andrejev oče je bil bogat trgovec v našem mestu. Vsako nedeljo popoldne je šla družina skupaj na daljši ali krajši izlet v okolico mesta.

Bilo je v času prvih češenj. Zelo redke so še bile, a branjevka pri kolodvoru jih je že imela.

Ko je šel Andrej s starši tam mimo, kar ni mogel odtrgati oči od tega dobrega sadeža. Prosil je očeta, naj mu kupi vsaj en šopek. Oče mu je kupil kar tri.

Andrej je sicer že slišal, da ni dobro jesti češenj s koščicami. A šopki so bili tako majhni, da se mu je zdelo kar škoda zavreči koščice. Kmalu je pozabal češenje s koščicami vred.

Že domov grede je čutil Andrej, da mu v želodcu in njega okolici ni nekaj v redu. Proti večeru so postajale bolečine čedalje hujše. Razna domača zdravila niso nič pomagala. Ker se do jutra niso polegile bolečine, ampak se še povečale, so poklicali zdravnika. Ta je ukazal, da prepeljejo Andreja v bolnišnico.

Zdravniki so sumili, da je zašla Andreju češnjeva koščica v slepo črevo. Morali so ga takoj operirati. Res so našli v slepem črevesu koščico, okolica pa je bila že vsa vneta. Zdravniki so se na vso moč trudili, da bi oteli dečka. A bilo je prepozno. V nekaj dneh je Andrej umrl.

Vsa šola je šla za pogrebom. Ko mu je naš gospod učitelj govoril na grobu v slovo, nas je vse premagala žalost. Gledali smo v tla in točili solze za dobrim sošolcem.

Naš dom

Leopold Paljk

Vrtnaričice — pridno sejte in presajajte!

Še je čas, da posejete na gredico podzemeljske kolerabe, ohrovt, kodrasti kapus in kolerabe. Na sončno, toplo in zavetno leho, z globoko, rahlo ter močno pregnojeno zemljo posejte kumare. Najprej izkoplajte po sredi grede 25 cm globok in 30—40 cm širok jarek, napolnite ga do vrha s konjskim gnojem, ki ga nato pohodite ter jarek spet zasujte z rahlo zemljo 15—20 cm visoko. Po sredi grebena potaknite prav plitvo 50 cm narazen po 3—4 semena. Ko rastline poženejo 5. ali 6. list, pinciramo, t. j. prikrajšamo poganjek za 4. listom. Zaradi tega poženejo rastline iz ostalih listnih pazduh nove stranske poganjke, ki so mnogo rodovitnejši kot je glavni poganjek. Ker pa potrebujejo kumare zelo dosti vlage, jih zlasti zjutraj pridno zalivajte, a vedno le s postano in ogreto vodo. Zapomnite si, da je mrzla voda za kumare strup. Pri zalivanju pazite, da ne zmočite listov, ki jih kaj rada napadata rja in plesen.

Prav tako kot kumare gojimo užitne buče, ki tudi zahtevajo mnogo gnoja, sonca in vode.